

Frieda Pruim vertelt over eigen opruimacties en over haar ervaringen als professional organizer.

Nostalgie

Een vriendin stortte haar hart bij me uit. Ze had haar dochter, die een minuscuul slaapkamertje had, een grotere kamer beloofd. Maar er was één probleem: dit 'archief', zoals ze het gekscherend noemde, stond vol spullen. Je kon er nauwelijks een stap zetten. Waar moest ze beginnen? Mijn handen jeukten. Deze klus zouden we in een paar weekends wel klaren, dacht ik.

Mooi niet. Het werden twaalf hele dagen, in een tijdsbestek van vier maanden.

Om te beginnen zette ik in de gang van de bovenverdieping vijftien dozen, die gaandeweg het opruimproces elk een thema kregen zoals vakanties, correspondentie, administratie en kinderspullen. Mijn vriendin liet elk voorwerp door haar handen gaan. Telkens was de vraag: wil ik dit houden, en zo ja, in welke doos past het? Het lastigst vond ze dingen wegdoen. Ze had bijvoorbeeld ontzettend veel knutselstukken (onder meer wol, en tegels voor mozaïek), waar ze best nog eens mee aan de slag zou kunnen gaan. En van haar reizen had ze massa's tastbare herinneringen, zoals aardewerk, ansichtkaarten en buskaartjes. Overal hoorde een verhaal bij, dus we schoten niet erg hard op.

Van opruimdocent Els Jacobs had ik geleerd om bij elk voorwerp een paar

vragen te stellen. Zoals: gebruik je het regelmatig? Als je iets langer dan twee jaar niet hebt aangeraakt, is de kans klein dat je er nog iets mee gaat doen. Maar dat gold voor ál deze spullen, omdat mijn vriendin er niet bij kon.

Bij elk voorwerp hoorde een verhaal

Vraag twee luidt: maakt het voorwerp je leven makkelijker en/of aangener? Alles waar je je aan ergert, waar je een schuldgevoel van krijgt of wat je verdrietig maakt, kan weg. Maar zij vond iets dat haar emotioneel raakte juist een reden om het te bewaren. Vraag drie dan: is het voorwerp onvervangbaar? Dat gold in elk geval voor al haar tastbare herinneringen.

Mijn vriendin moest over gigantisch veel voorwerpen beslissen – en knopen doorhakken is niet haar sterkste kant. Het idee van Els, een limiet van één doos voor nostalgische spullen, was hier dus niet realistisch. Mijn vriendin besloot om eerst alleen weg te doen waarover ze niet twijfelde: een groot deel van de kinderkleren en speelgoed waar haar dochter te groot voor was geworden, studiereaders en oude tijdschriften. Tientallen vuilniszakken en dozen gingen naar kringloop en vuilnis.

De rest van de spullen verdeelde ze over de themadozen, opschonen kon dan later. Elders in huis creëerden we ruimte voor die dozen. Het oude slaapkamertje werd een inloopkast, de speelhoek op de begane grond een werkhoeke voor mijn vriendin, en ook in de schuur maakten we plaats voor kasten. Op de gang op de eerste verdieping kwam een boekenkast. De winst voor mijn vriendin na maanden zwoegen: een prachtige grote kamer voor de dochter, een werkplek voor haarzelf, en alle spullen op een plek waar ze die kan terugvinden. En een belangrijk leerpunt voor mij: onderschat niet hoeveel tijd en energie zo'n grote opruimactie kost!

Vragen? Mail opgeruimd@genoeg.nl

Vijf slechte redenen om iets te bewaren

- Je gebruikt het niet, maar hebt er ooit veel voor betaald.
- Je vindt het niet mooi, maar hebt het van iemand gekregen.
- Je doet er niks mee, maar het is nog 'goed'.
- Je hebt er zelf niks aan, maar je kunt er misschien een ander plezier mee doen.
- Je bewaart het voor later, om ermee terug te kijken op je leven.

In *Aan de slag met de opruimcoach* van Els Jacobs (Forte, 2012) vind je nog nog meer tips.

